

Ελένη, πλατυφτέρουγη χρυσαετίνα της Λακωνίας. Άξια!

Διαβάζοντας κανείς το βιβλίο σου «η Θυσία» δέχεται τέρψη, αγωνία και υπερηφάνεια· ψυχικό πλούτο και δύναμη, για να συνεχίσει να ζει ευπρεπώς σ' αυτή τη χώρα με τους άταχτους κατοίκους.

Επιβεβαιώνεις τον Οδυσσέα Ελύτη στα Ανοιχτά χαρτιά:

«...Η ανυποληψία της καλοσύνης και ο διασυρμός της τιμιότητας στα σκληρά ετούτα χρόνια μας κάνουν, με ολοένα μεγαλύτερη δίψα παρηγοριάς, να γυρίζουμε κατά τις μορφές εκείνες του Γένους που, είτε με το λόγο είτε με το σπαθί, κατάφεραν να κρατήσουν ψηλά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια...»

Στο βιβλίο σου αυτό, τα γεγονότα δίνονται ζεστά, παραστατικά με όλο το βάρος της πικρής, πλην ένδοξης πραγματικότητας· με τις ψυχώσεις του ατομικού και του ομαδικού ανθρώπινου δράματος. Ο ήρωάς σου μας γυρνάει σ' ένα κόσμο ξεχωριστό, με τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Γοητευτικά -σαν τα ακρογιάλια της Λακωνίας- είναι επίσης εκείνα τα δευτερότερα πρόσωπα, με τα πρωτάκουστα συμβάντα της ζωής τους. Άσε δε, που σπάνια έχω χαρεί τόσο τρυφερές ιστορίες ζωοφιλίας.

Το «η Θυσία» είναι ένα ιστορικό μυθιστόρημα, που δεν κάνει φιλολογία. Κάνει τέχνη. Γιατί η τέχνη είναι ζωή που μένει και υπάρχει ύστερα από μας. Τιμή και δόξα για τον «Πατάκη». Θα απολαύσει επαίνους.

Μαζί με τα παιδιά μου και τα μεγάλα εγγόνια μου, σ' ευχαριστούμε για την έκδοση αυτού του βιβλίου. Πέρασες τη συγγραφική σου πνοή μέσα μας. Αποσπάσματα από το βιβλίο σου, διαβάζω και αφηγούμαι στα μικρά εγγόνια, ετών εννέα, έξι και τρία και να δεις πώς λαχταρούν να συνεχίσω!

Ελένη φίλη μου,
να είσαι πάντα καλά.